

PSC, capital Madrid

No fa pas gaire Manuel Bustos afirmava que al PSC hi caben independentistes, els que són federalistes i els confederals?. Mentre ho deia, al seu costat Àngel Ros somreia obertament. No sabem pas si ho feia com a mostra de complicitat, com podia semblar en una primera impressió, o bé amb la desesperançada ironia del que sap que l'estan arraconant amb les paraules, que els independentistes hi caben, sí, però... ben lluny de la direcció i, per suposat, fora del Parlament. Què li ho preguntin, sinó, a l'Ernest Maragall, a Joaquim Nadal, a Montserrat Tura o a Antoni Castells: hi caben... si s'estan calladets i voten en contra de les seves conviccions.

Per si en restava algun dubte, la intervenció a Terrassa de Pere Navarro per a presentar-se com a candidat a la presidència de la Generalitat els desvetllà tots. Proposa per a Catalunya exactament el mateix federalisme que practica el PSOE amb el (ja teòric) PSC o amb la resta de les seves delegacions regionals: una llibertat provisional controlada; una llibertat provisional de fireta absolutament dependent de la veu del seu amo?. La seva recepta per al PSC és una renovada unitat? -que té, no cal dir-ho, molt més d'unitat, que no pas de renovada-. Una unitat - de partit i de nació espanyola- a la qual els socialistes independentistes s'hi han de sotmetre, si volen seguir tenint un plat a taula.

El primer secretari del PSC no ho podria expressar més clar, amb un fantàstic oxímoron, que mereixeria passar a la història de les antinòmies: Els socialistes volem oferir una alternativa clara i viable. I ho volem fer presentant un projecte ampli, unitari i plural?. Unitari i plural? La dualitat esdevinguda recepta miraculosa: de quin tipus de projecte es tracta, d'una pluralitat en la unitat? D'una unitat en la pluralitat? O, potser, d'una nova versió, remasteritzada, d'unitat de pluralitat en l'universal? Per fer front al nacionalisme irresponsable i conservador de Convergència i Unió i a la dreta immobiliària i recentralitzadora del PP? Òbviament, el PSOE ni és irresponsable, ni conservador, ni immobiliària ni recentralitzador... (potser al líder socialista li convindria demanar com a regal de reis l'orientador assaig de Germà Biel titulat *Espanya, capital París*)- la seva opció és La tercera via. La via federal, la via majoritària, si la sabem explicar. La via de la responsabilitat, del diàleg, de la negociació i el pacte. La via catalana i catalanista?. Per la qual cosa davant l'esperit de ruptura? els que Navarro proposa és l'esperit de pacte?: Nosaltres volem pactar una nova relació. Nosaltres volem el màxim autogovern de Catalunya, però en el marc d'una Espanya i una Europa federals?.

Una opció que no tan sols és perfectament legítima sinó que, sens dubte, comptaria amb el recolzament d'una àmplia majoria del poble català, si no fos per un petit, insignificant detall, que el candidat socialista sembla oblidar, immers en la seva eufòria visionària: si el federalisme asimètric ja és complicat, encara ho és més el federalisme unilateral! Amb qui es federarà, Catalunya, si l'Estat espanyol no és ni vol ésser federal? Si tant el PP com el PSOE no únicament han repetit mil i una vegades, sinó que ho han demostrat fins l'avorriment, que d'un estat federal no en volen ni tan sols sentir a parlar, amb qui es federarà, Catalunya? Potser amb Andorra? Amb els Estats Units d'Amèrica? Tota sola?

És per això que quan el batlle de Terrassa ens pregunta si coneixeu cap projecte més trist que el de separar-se, el de divorciar-se, el de trencar-?, la resposta només pot ésser una: Sí, per desgràcia, el coneixem prou bé: el d'entestar-se a mantenir el matrimoni quan una de les parts de la parella aquella que, imbuïda d'una superioritat injustificable, mana autoritàriament i exigeix una humiliant submissió absoluta- no tan sols no s'estima l'altra, sinó que la maltracta de manera continuada?. En aquests casos, a no ésser que es trobi plaent l'esquizofrènia, si hom vol preservar la dignitat i l'autoestima, el divorci ja no és aconsellable, ans obligatori!